

David Kühnmund

SMĚLÁ ÚSTA

SMĚLÁ ÚSTA

David Kühnmund

Kdo jsem

(0:44, 1.4.2004)

a co zde hledávám
jsem člověk, kluk alespoň
se to říká
chodím,
fotím,
zpívám,
však když se na sebe podívám
vidím velkou propast
chodím pražskými ulicemi
a cítím své předky
jsem člověk s předsudky
tolik bolesti, kolik smutků
tolik špatnejch skutků
kolik ještě kádrovejch posudků
ještě si vyslechnu
ještě než se otočíš
a řekneš mi, „už tě nechci vidět“
ještě než položíš hlavu na moje studené rameno
ještě než položíš květiny na můj hrob
a pokorně se pomodlíš
ještě než celý svět se mnou obletí
jsem k ničemu, zase jsem zaspal

a propásl schůzku
vím a neznám nic
jen bolest, samotu, zklamání,
nepochopení, ostudu
a neuchopení osudu
do vlastních rukou
z hlavou jak prasklý
škopek
jsem zůstal zasažený
umučený prosáklý
naivitou
kouřím další cigáro, které mi nechutná
jen to uchopit
a někam to zahodit
utíkat už se mi nechce
jsem plný energie,
která krouží jen kolem mne
chci dobýt svůj ráj
jako Kryštof Kolumbus
objevil Ameriku
chci najít sám sebe
se zavázaným šátkem
přes oči to však nelze
chci se zase smát
chci najít v duši
svůj ráj.

Doma

(8.12.02)

Ztratil jsem přehled,
pohybuju se v orbitálním meziprostoru
Obracím další stránku osudu.
Probívám se davem bezohledných šašků
ve snaze zjistit, zda pro mne něco zbylo.
Kdybych raději zůstal doma,
nemuselo se mi to stát,
nikomu z nás.
Sedím v bytě, co nemá okna a mříže,
naslouchám áriím, co nemaj noty a klíče.
Zaplatil jsem vstupný, však nechtěl jsem hrát.
pozorováním neuvěřitelných prcponků,
jak u zdí nářků.
Divadlo, jež hrají herci,
jak je stvořil sám velký bůh.
Pach spermatu, kouře,
alkoholu a zpoceného prádla.
Ztratil jsem přehled,
pohybuju se v orbitálním meziprostoru.
Zavřete mně! Zabte mně! Vzrušujte mne!

Plno flašek od piva,
tu náhle žiletka masem projela,
nikoho se neptala, jen tiše plakala,
rána se otevřela a krev stříkala
všude po podlaze,
já vypil ji, ona zas mne,
teď nosím v sobě kus toho druhého.
Ztratil jsem přehled,
pohybuju se v orbitálním meziprostoru,
co nemá okna ani mříže
pak jsem ji uviděl.
Vždy jsem ji viděl
vždy jsem ji cítil
však nikdy sem jí nepověděl,
že se jí chci dotknout
Už ji cítím její nezaměnitelnou tvář.
Její pleť je tak černá,
už blíží se...
má hodina.